

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoP/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118205131
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3118205131.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobkyne M. N., narodenej 2. XX. XXXX, bytom v G. G., X. XXXX, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r.o., so sídlom v Považskej Bystrici, Šoltésovej 346/1, IČO: 36 860 654, za ktorú koná JUDr. Dušan Divko, proti žalovanému W. K., narodenému XX. XX. XXXX, bytom v G., K. XXX/X, o zaplatenie 10.796,11 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. augusta 2020, č.k. 23Pc/15/2018-97 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyňa **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 10.796,11 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 6.6.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. žalobkyni voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej 10.796,11 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 06.06.2018 do zaplatenia. Uviedla, že so žalovaným boli manželia v období od 28. 10. 2000 do 27. 7. 2011, kedy ich manželstvo bolo právoplatne rozvedené súdnym rozhodnutím. Počas tohto manželstva uzatvorili dve úverové zmluvy, na základe ktorých čerpali úvery v celkovej sume 2.700.000,-Sk (700.000,-Sk + 2.000.000,-Sk). Zánikom manželstva zaniklo aj ich bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, ktoré v rámci 3-ročnej lehoty nebolo vyporiadané. Žalovaný sa 4.2.2011 odsťahoval zo spoločnej domácnosti, pričom na financovanie a chod domácnosti neprispieval. Uvedené úvery spláca žalobkyňa doposiaľ výlučne sama. Poukázala na konanie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 17C/141/2014, v ktorom súd rozsudkom zo dňa 11.5.2017 rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej 16.321,47 eur s príslušným úrokom z omeškania, pričom išlo o rovnaký nárok, len za iné časové obdobie. Uplatnený nárok žalobkyňa zdôvodnila tým, že spláca splátky úveru aj za žalovaného, preto jej patrí v zmysle § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka náhrada. Tú si uplatnila za obdobie od 1.8.2015 do 1.6.2018, počas ktorého zaplatila celkom 21.592,21 eur, jedna polovica z tejto úhrady je žalovaná suma. V období od augusta 2015 do novembra 2016 zaplatila na úhradu úveru 700 000,- Sk celkom 3.900,99 eur, teda 16 splátok, 4 splátky po 245,18 eur a 12 splátok po 243,36 eur. V období od augusta 2015 do mája 2018 zaplatila na úhradu úveru 2 000 000,- Sk celkom 17.691,22 eur, teda 34 splátok po 520,33 eur. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, žalobu nepovažoval za dôvodnú. Žalobkyňa vo svojom návrhu uviedla, že počas manželstva uzavreli dve úverové zmluvy vo VÚB, a. s., Bratislava, vo výške 700 000,- Sk a 2000 000,- Sk. Prvá úverová zmluva bola v skutočnosti vo výške 750 000,- Sk. Po zániku manželstva zaniklo aj BSM, ktoré nebolo v rámci 3- ročnej lehoty vyporiadané. Žalovaný nesúhlasil s výrokom, že žalobkyňa splácala oba úvery výlučne sama, pretože do 4.2.2011 oba úvery splácal on a taktiež na chod domácnosti prispieval väčšou mierou. Po odchode zo spoločnej domácnosti prestal platiť oba úvery, pretože skončil na ulici a musel si riešiť bytovú otázku tým, že si

hľadal lacný podnájom. Žalobkyňa sa druhý krát vydala, teda na chod domácnosti nebola sama. Počas manželstva jej rodičia prepisali na ňu dom s podmienkou, že vyplatí svoju sestru F. T. v sume 450 000,- Sk (14.937,26 eur). Túto sumu uhradil on z dedičského konania po svojom otcovi. Po rozvoze žiadal uhradiť túto sumu, jej zaplatenie vymáhal aj súdnou cestou a bol úspešný. Doposiaľ mu nebolo uhradené ani euro, pričom dlžná suma je 14.937,26 eur + 9% ročný úrok + náhrada trov konania 1.407,93 eur + 2.756,00 eur (vyplatené trovy konania za pani T.) + ďalšie poplatky za začatie súdnej exekúcie na pani T.. Žalobkyňa k výhradám žalovaného uviedla, že jej nárok je opodstatnený, v obdobnej veci bola v súdnom konaní úspešná. Toho času už spláca len jeden úver, druhý už je splatený. Ohľadom sestry F. T. uviedla, že žalovanému navrhovala určitú dohodu o urovaní a započítaní pohľadávok, ale so žalovaným nebola dohoda možná. Žalovaný upresnil, že úvery boli vzaté na rekonštrukciu rodinného domu, ktorý bol vo vlastníctve jeho bývalej manželky. Fakt je, že vyporiadanie BSM neprebehlo, manželstvo bolo rozvedené v r. 2011. Keď bývalá manželka vyplácala z domu podiel sestry, prakticky bola sestra vyplatená z jeho peňazí. Ohľadne výplaty sestry prebehlo na Okresnom súde Trenčín konanie sp. zn. 14C/179/2011, sestre bývalej manželky žalovaného bola uložená povinnosť zaplatiť mu 14.937,26 eur. Vymáhanie tejto sumy je prakticky nemožné, nakoľko sestra je v Anglicku, napokon ani vymáhanie od neho nie je dosť dobre možné, nič nevlastní, toho času nemá ani životné minimum. Žalovaný trval na tom, aby sa suma tejto výplaty započítala do jeho podlžností zo splácania úveru, s tým, že do budúcnosti by súhlasil so splácaním úveru, ale vzhľadom na okolnosti, menšou sumou ako polovičnou. V dome žije bývalá manželka s iným mužom, on zo svojej investície nemá žiadny úžitok. Žalobkyňa so započítaním nesúhlasila s poukazom na to, že ide o nárok žalovaného voči inej osobe, preto táto pohľadávka nemôže byť v tomto konaní vzatá do úvahy.

3. Skutkový stav veci medzi stranami nebol sporný. Strany sporu sú bývalými manželmi, ktorých manželstvo bolo právoplatne rozvedené dňa 27.7.2011. Počas manželstva účastníci spoločne čerpali dva úvery v celkovej výške 2.700 000,- Sk od banky, a to VÚB a. s. (na základe Zmluvy o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky zo dňa 27.10.2005 a Zmluvy o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky zo dňa 20.6.2008, konkrétne údaje boli zistené z obsahu spisu tunajšieho súdu sp. zn. 17C/141/2014). Tento spoločný dlh na základe uvedených úverov nebol doteraz v celom rozsahu splatený, pričom od rozvodu manželstva ho spláca výlučne žalobkyňa, čo potvrdil aj žalovaný (podľa jeho vyjadrenia dlh splácal do 4. 2. 2011). K vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán sporu nedošlo ani dohodou ani rozhodnutím súdu. Žalobkyňa tvrdila, že za obdobie od augusta 2015 do mája 2018 uhradila mesačnými splátkami celkom 21.592,21 eur, čo doložila listinnými dôkazmi, výpisy z účtu za rozhodné obdobie, tieto skutočnosti žalovaný nerozporoval.

4. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala práva na náhradu podľa § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka v dôsledku toho, že ako spoludlžníčka plnila spoločný dlh pochádzajúci z manželstva so žalovaným. Preto má byť oprávnená požadovať náhradu od žalovaného, ktorá zodpovedá jeho podielu na spoločnom dlhu v rozsahu jednej polovice. Ustanovenie § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje tzv. pasívnu solidaritu, dlžníkov. Je charakterizovaná viacerými subjektmi na dlžníckej strane a ich povinnosťou splniť dlh tomu istému veriteľovi spoločne a nerozdielne. Solidarita dlžníkov voči veriteľovi môže byť založená a/ právny predpisom, b/ rozhodnutím súdu, c/ dohodou účastníkov d/ povahou plnenia. Po uspokojení pohľadávky veriteľa dochádza spravidla k vzájomnému vyporiadaniu medzi dlžníkmi (spoločnými či solidárnymi). Vzájomné vyporiadanie dlžníkov je závislé od toho, aká je výška vzájomných podielov spoludlžníkov na ich spoločnom záväzku a v akom rozsahu sa ten ktorý z dlžníkov podieľal na plnení dlhu voči veriteľovi. Výška vzájomných podielov dlžníkov (tiež spoludlžníkov) môže byť stanovená buď a/ právny predpisom, b/ rozhodnutím súdu, c/ dohodou dlžníkov (spoludlžníkov) d/ v prípade neexistencie dôvodov pod a/ až c/ nastupuje zákonný dôsledok, podľa ktorého podiely na dlhu všetkých dlžníkov vo vzájomnom pomere sú rovnaké. Posledný z uvádzaných spôsobov určenia výšky vzájomných podielov dlžníkov na spoločnom dlhu možno tiež zaradiť pod písmeno a/ ako jeho osobitný prípad. V danej veci nie je právny predpis, ktorý by určoval podiely na spoločnom dlhu, nie je tu dohoda účastníkov, ktorá by podiely určovala a nie je tu ani rozhodnutie súdu, ktoré by určovalo podiely na dlhu inak ako zo zákona vyplývajúce podiely rovnaké. Podiely na spoločnom dlhu je preto potrebné považovať za rovnaké, teda každý z dlžníkov by mal vo výsledku zaplatiť polovicu dlhu. Pretože výlučne žalobkyňa spláca úvery, má nárok, aby jej bol nahradený práve ten rozsah, ktorým sa mal podieľať na úhrade dlhu žalovaný, teda jedna polovica. Pokiaľ ide o to, že prospech z použitia úverov má výlučne žalobkyňa, tieto okolnosti nebolo možné zohľadniť v tomto konaní, ale iba v prípadnom konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM). Výsledok konania o vyporiadaní BSM o určení iného ako rovného podielu na spoločnom dlhu by bolo

možné považovať za rozhodnutie predpokladané citovaným ustanovením § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v prípade jeho existencie by bolo možné z neho vychádzať pri rozhodnutí o tu uplatnenom plnení. Určiť iné podiely účastníkov na spoločnom dlhu nemožno v tomto konaní. Ako uvádza odborná literatúra, rozhodnutie o určení podielov solidárnych dlžníkov na spoločnom dlhu by nevyhnutne muselo mať konštitutívnu povahu (Lavický, P. Solidárni závazky. 1 vydanie. Praha: C.H. Beck, 2004, strana 40). Konštitutívna povaha súdneho rozhodnutia je daná vtedy, keď súdne rozhodnutie spôsobí vznik, zmenu alebo zánik práva. Takéto rozhodnutie musí byť výslovne predpokladané právnym predpisom. Inak súd rozhoduje deklaratorným rozhodnutím, ktoré len konštatuje už existujúce právo, žiadne nové právo nezakladá a spravidla iba ukladá povinnosť splniť právo už existujúce na základe zákona alebo dohody. Konštitutívne rozhodnutia sú výnimočné a typicky sa jedná napríklad o rozhodnutie o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, či rozhodnutie o vyporiadaní BSM. Rozhodnutie o vyporiadaní BSM však vo vzťahu k stranám sporu neexistuje, a preto nie je možné určovať iný, než rovnaký podiel na spoločnom dlhu. Vzhľadom na to, že existencia spoločného dlhu, ktorý plnila v uvedenom období výlučne žalobkyňa, nebola medzi sporovými stranami sporná, žalobkyňa je oprávnená požadovať od žalovaného náhradu v zmysle § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa pritom dôvodne požaduje polovicu z toho, čo sama plnila na spoločný dlh. Zaplatila v uvedenom období celkom 21.592,21 eur, polovica uhradených splátok zaplatených do mája 2018 je 10.796,11 eur, preto je v tomto rozsahu žaloba dôvodná a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Medzi sporovými stranami ako spoludlžníkmi čas plnenia (náhrady podľa § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka) nebol dohodnutý, takisto nebol ustanovený právnym predpisom ani určený v rozhodnutí. Preto je potrebné aplikovať ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Plnením spoločného dlhu spoludlžníkom nad rámec jeho podielu na dlhu, sa z neho stal voči druhému spoludlžníkovi veriteľ (vo vzťahu k právu na náhradu podľa § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Žalobkyňa vyzvala písomne žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy do 5.6.2017, bez výsledku, nasledujúcim dňom sa teda žalovaný dostal do omeškania. Žaloba bola dôvodná preto aj v časti o zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré boli uplatnené v zákonnej výške. Obrana žalovaného, spočívajúca v potrebe započítať jeho pohľadávku voči sestre žalobkyne do nároku, uplatneného žalobkyňou, nebola dôvodná, žalobkyňa takúto možnosť neuznala. Započítanie podľa § 580 Občianskeho zákonníka je spôsobom zániku navzájom sa kryúcich pohľadávok veriteľa a dlžníka. Zánik nastáva okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie a boli splnené všetky podmienky na to potrebné. Podmienkou započítania okrem iného je, že ide o dva záväzky medzi tými istými subjektmi, keď je veriteľ jednej pohľadávky súčasne dlžníkom druhej pohľadávky, a dlžník naopak (vzájomnosť pohľadávok). Táto podmienka splnená nebola. Žalobkyňa bola v spore úspešná v celom rozsahu, preto jej súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Naďalej si stojí za názorom, že ide o porušenie dobrých mravov, pokiaľ má zaplatiť žalobkyňu sumu 10.796,11 eur s prísl., pretože tieto peniaze sa použili na prerobenie a zariadenie nehnuteľnosti, výlučne v jej vlastníctve, v ktorej žije so svojím novým manželom, s deťmi a so svojimi rodičmi. V nehnuteľnosti ostalo všetko zariadenie financované zo spoločnej hypotéky a všetko zariadenie využíva žalobkyňa s vyššie uvedenými osobami. Kvôli žalobkyňi musel odísť zo zamestnania a ostal na ulici ako bezdomovec. Jeho príjem je výsluhový dôchodok 453 eur, z ktorého platí 240 eur výživné na dve deti a zostáva mu 213 eur, čo nie je ani životné minimum. Preto sa pýta, či tu nedochádza k porušeniu dobrých mravov, keď niekto žije v prepychu a druhý na ulici. Taktiež si stojí za názorom, že konanie žalobkyne je účelové, pretože bol úspešný v súdnom konaní o zaplatenie sumy 14.500,00 eur č.k.17Co/630/2015-288. Dňa 8.8.2020 bola doručená zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá medzi M. N. a jej sestrou F. T.. Navrhoval preto opätovne vec preskúmať a zmeniť rozsudok okresného súdu tak, že súd návrh o splnení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňu sumu 10.796,11 eur s príslušenstvom v plnom rozsahu zamietla.

6. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil aj správny právny názor. Predovšetkým vychádzal z konania, ktoré je právoplatne skončené na Okresnom súde Trenčín v konaní 17C 141/2014, pričom rozsudok súdu prvej inštancie bol v tomto konaní potvrdený Rozsudkom Krajského súdu Trenčín 17Co 395/2017-235 zo dňa 29.11. 2018. Tvrdenie žalovaného, že uvedený rozsudok je vydaný v rozpore s dobrými mravmi nemá opodstatnenie, toto tvrdenie je nedôvodné a v tomto smere poukázala na ustanovenie § 511 ods. 2 OZ a § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Preto tvrdenia žalovaného sú nedôvodné a z týchto hľadísk žiadala rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať aj náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

8. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

9. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie teda vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 10.796,11 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 6.6.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

10. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala práva na náhradu podľa § 511 ods. 3 Občianskeho zákonníka v dôsledku toho, že ako spoludlžníčka plnila spoločný dlh pochádzajúci z manželstva so žalovaným. Preto má byť oprávnená požadovať náhradu od žalovaného, ktorá zodpovedá jeho podielu na spoločnom dlhu v rozsahu jednej polovice. Súd prvej inštancie správne prijal záver, že v danej veci nie je právny predpis, ktorý by určoval podiely na spoločnom dlhu, nie je tu dohoda účastníkov, ktorá by podiely určovala a nie je tu ani rozhodnutie súdu, ktoré by určovalo podiely na dlhu inak ako zo zákona vyplývajúce podiely rovnaké. Podiely na spoločnom dlhu je preto potrebné aj podľa odvolacieho súdu považovať za rovnaké, teda každý z dlžníkov by mal vo výsledku zaplatiť polovicu dlhu. Pretože výlučne žalobkyňa spláca úvery, má nárok, aby jej bol nahradený práve ten rozsah, ktorým sa mal podieľať na úhrade dlhu žalovaný, teda jedna polovica. Čo sa týka námietok žalovaného tak pred súdom prvej inštancie ako i v podanom odvolaní, že na získanom prospechu z úverov čerpaných za trvania manželstva strán sporu sa podieľala iba žalobkyňa, a preto bol dôvod, aby dlh splatila celý sama, odvolací súd uvádza ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie, že tieto okolnosti nebolo možné zohľadniť v tomto konaní ale iba v prípadnom konaní o vyporiadaní BSM. Výsledok konania o vyporiadaní BSM o určení iného ako rovného podielu na spoločnom dlhu by bolo možné považovať za rozhodnutie predpokladané citovaným ustanovením § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v prípade jeho existencie by bolo možné z neho vychádzať pri rozhodnutí o tu uplatnenom plnení. Určiť však iné podiely účastníkov na spoločnom dlhu nemožno v tomto konaní. Ako bolo uvedené, iné ako rovnaké podiely strán sporu na spoločnom dlhu mohli byť v danom prípade určené len rozhodnutím o vyporiadaní BSM. Rozhodnutie o vyporiadaní BSM však vo vzťahu k stranám sporu neexistuje, a preto nie je možné určovať iný, než rovnaký podiel na spoločnom dlhu v tomto konaní. Čo sa týka námietky žalovaného, že ide o porušenie dobrých mravov, pokiaľ má zaplatiť žalobkyni sumu 10.796,11 eur s prísl., pretože tieto peniaze sa použili na prerobenie a zariadenie nehnuteľnosti, výlučne v jej vlastníctve, v ktorej žije so svojím novým manželom, s deťmi a so svojimi rodičmi, odvolací súd túto v tomto konaní nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko na strane žalovaného bola možnosť dosiahnuť rozhodnutie súdu o podieloch na spoločnom dlhu v konaní o vyporiadaní BSM, v ktorom mohli byť uplatnené všetky námietky žalovaného týkajúce sa použitia prostriedkov zo spoločného úveru. Pokiaľ žalovaný možnosť rozhodnutia súdu o otázke podielov na spoločnom dlhu nevyužil a konanie o vyporiadaní BSM neinicioval, nie je namieste namietat, že právo žalobkyne uplatnené v tomto konaní nie je v súlade s dobrými mravmi. Rovnako čo sa týka námietky žalovaného, spočívajúcej v potrebe započítať jeho pohľadávku voči sestre žalobkyne do nároku uplatneného žalobkyňou, odvolací súd túto nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko ako správne uviedol súd prvej inštancie, podmienkou započítania okrem iného je, že ide o dva záväzky medzi tými istými subjektmi, keď je veriteľ jednej pohľadávky súčasne dlžníkom druhej pohľadávky, a dlžník naopak (vzájomnosť pohľadávok), pričom táto podmienka v danom prípade splnená nebola. Súd prvej inštancie teda správne vo veci rozhodol, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 10.796,11 eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 6.6.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené teda súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd

nepovažoval námietky žalovaného za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).